

LBRIS

George Arion
Crimele din Barintown

We know
books

Copyright © George Arion 1995, 2002, 2022
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE

Crimele din Barintown : povestiri polițiste / George
Arion. - București : Crime Scene Press, 2022
ISBN 978-630-6542-11-6

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: RUXANDRA MANUELA ARION
Culegere: GEORGE ARION JR.
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: noiembrie 2022
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare.

George Arion

Crimele din Barintown

Povestiri polițiste

CRIME SCENE PRESS
2022

Sumar

Carlos după Carlos	5
Vinde-ți fierul cât ești cald	9
Ucidere de consul	13
O belea cât Turnul Eiffel	17
Un chinez în patru valize	25
Contract pe viață și pe moarte	35
Ultima jertfă	47
Școala crime	53
Tăietorul de degete	59
Drogații de sub Podul Watt	63
Homo sapiens	69
Lesbos, dulce Lesbos	79
Un dolar găurit, din alt secol	99
O zi minunată pentru înot, afaceri și amor	111
Mâncare de șoareci	117
Gheața care ucide	123
Moartea ca un mecanism de ceas	129
Retragerea la pensie	135
Secretul casei	143
Femeia în roșu	155
Capo di tutti capi	165
O duduie să-ți pierzi mințile și mai multe nu!	171
Robot cu pușcă	177
Idolul salvat	187
Întoarcerea fiului	193

Răzbunare fără sfârșit	199
30 februarie	205
Caseta blestemată	211
Între două vârste	219
Moartea e un sfetnic bun	229
Start greșit	235
Japițele	239
O căsăpeală pe cinste	245
Te-am prins	251
A doua moarte a domnului Michael Conrad	257
De la fereastră	269
Dulcele gust al răzbunării	277
La capătul răbdării	285
Tokyo 2020	299
Trei kilograme de heroină	309
Un bărbat cu ghinion	323
Un ceas al fericirii	333
Mansarda	339
Războiul depozitelor	343
Epitaful	357

George Arion (n. 5 aprilie 1946, la Tecuci) este considerat cel mai bun autor de *mystery & thriller* din România. Este și poet, eseist, libretist, jurnalist, traducător, dramaturg și scenarist.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul a două filme polițiste (*Enigmele se explică în zori*, 1989; *Atac în bibliotecă*, 1992) și al serialului TV *Detectiv fără voie* (2001). Este autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiste. A recenzat, în diverse ziare, peste 1 000 de romane de suspans.

A participat ca invitat la festivaluri și saloane literare organizate în Franța (Paris, Lyon, Vienne, Le Havre, Lamballe, Lens, Penmarc'h), Belgia (Bruxelles), Olanda (Rotterdam), Marea Britanie (Londra, Leeds), Canada (Toronto).

A acordat numeroase interviuri în țară și în străinătate.

A debutat în 1966 cu un volum de poezii, însă anul 1983 a însemnat adevărata consacrare a sa ca scriitor. Grație primului roman, *Atac în bibliotecă*, George Arion a ajuns să fie cunoscut drept scriitorul care a revoluționat romanul polițist românesc – practic a dat din nou viață genului prin creșterea standardului literar și prin faptul că l-a îndepărtat de direcția deseori propagandistică în care era folosit pe atunci. Proza lui George Arion se remarcă printr-un ritm alert, fraze scurte, limbajul colorat al personajelor, o doză sănătoasă de umor și ironie subtilă. În stilul autorului se regăsesc influențe din Raymond Chandler, Boileau-Narcejac și San Antonio.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România.

A primit Premiul Asociației Scriitorilor din București pentru romanul *Maestrul friții* în 2017.

Este Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În prezent Director general al Publicațiilor Flacăra, Președintele Fundației „Premiile Flacăra”, Președinte al Romanian Crime Writers' Club, membru al Uniunii Scriitorilor din România și director editorial onorific al Crime Scene Press.

În 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de Detectiv de onoare.

Carlos după Carlos

Vestea arestării lui Carlos am aflat-o într-un taxi. La început n-am înțeles prea bine spusele crainicului care citea știrea pe un ton voios. Dar când șoferul, la rândul lui vesel, de parcă ar fi tras lozul cel mare, a dat mai tare radioul, n-am mai avut nicio îndoială: teroristul numărul 1 al lumii fusese zvârlit în închisoare.

O greață cum n-am mai avut mi-a zguduit trupul. Șoferul și-a dat seama de schimbarea mea la față. A încetinit și m-a întrebat compătimitor: „Nu vă simțiți bine?” L-am repezit. „Vezi-ți de volanul dumitale. N-am nimic.”

Ajuns în garsoniera în care locuiesc m-am repezit în baie și am vărsat. Mi-am aplecat capul sub robinetul de la chiuveță, m-am spălat pe ochi, mi-am clătit gura. M-am frecat cu un prosop aspru și m-am trântit într-un fotoliu. De-abia atunci am aruncat o privire posacă în jur, de parcă locul unde mă aflam mi-ar fi fost complet străin și nu adăpostul meu de ani de zile. Un adăpost în care nu primesc nicio vizită. Pe masă, o farfurie adâncă și alta întinsă, o lingură, o furculiță, un cuțit, o linguriță, o ceașcă de cafea pe o farfurioară. Toate spălate și așezate ordonat. Nicăieri niciun fir de praf. Iar pe pereți – zeci de fotografii. Numai cineva foarte atent descoperă în ele una și aceeași persoană. Un bărbat. Cu barbă. Cu mustață. Cu fața rasă complet. Cu plete. Tuns cazon. Idolul meu. Carlos. El care, la München, a condus magistral atacul asupra Sătului olimpic. El care și-a bătut joc de 17 miniștri de externe și i-a

luat ostatică ca pe niște handicapați. El care a scăpat de serviciile secrete a zeci de state a fost înfundat, prins ca un găinar. Vândut de niște indivizi slinoși care nu i-au înțeles măreția și acum jubilează. Carlos, care n-a trădat pe nimeni și nu va trăda pe nimeni, a fost vândut ca un zarzavat la piață.

Am deschis televizorul, mi-am pus de-o cafea – stomacul meu a primit recunoscător lichidul fierbinte –, și-am așteptat știrile. N-am aflat în plus mare lucru. Dar am văzut în sfârșit cum se mișcă zeul meu, cum vorbește. Exact așa cum mi l-am închipuit. Sigur pe el, neatins de nimicnicia celor care îl înconjurau: polițiști, avocați, judecători. I s-au înșiruit faptele în urma cărora au murit peste 80 de oameni. Și-au meritat soarta. Niște neisprăviți.

Toată noaptea m-am zvârcolit. Mi-am adus aminte de ziua când am aflat pentru prima oară de Carlos. Era la Olimpiada de la München. Am urmărit cu răsuflarea tăiată derularea acțiunii. M-a impresionat curajul lui, dar și chibzuința de care a dat dovadă în pregătirea atacului. De-atunci mi l-am ales model de viață. M-am supus de bunăvoie unei pregătiri severe. Am învățat să trag cu arme de toate calibrele. Să mânuiesc pumnalul. Am învățat jiu-jitsu. Acum știu să construiesc bombe și să plasez bombe. Îmi pot stăpâni perfect emoțiile. Duc o viață spartană. Mănânc potrivit unor rețete pe care le-am descoperit în cărțile învățaților chinezi. Dorm la comandă și mă trezesc atunci când doresc. Am învățat de unul singur – cum de unul singur, Carlos mi-a fost întotdeauna de ajutor, mi-a fost prezent mereu în memorie, cu povețele lui! – să-i socotesc pe oameni niște creaturi imbecile care pot fi manevrate după plac sau, dacă refuză, pot fi suprimate fără nicio ezitare și fără nicio pierdere. Vin alții în loc, pe bandă rulantă.

N-am ucis încă pe nimeni. Dar simt clipa asta aproape. Nu la comanda cuiva anume. Doar din simpla mea plăcere. Numai în aparență pe Carlos l-au manevrat alții și l-au plătit pentru actele lui teroriste. El ar fi fost același și fără lașii din umbră. Și el, și,

îndrăznesc să spun, și eu, n-așteptăm nicio răsplată de la nimeni. Carlos și-a dovedit măreția și cât de nevolnici sunt ceilalți. Această e calea pe care trebuie s-o urmez. Dacă m-ajută Cel de Sus în mâinile căruia mi-am încredințat viața, voi perfecționa exemplul lui Carlos. Președinți de state, miniștri, înalte fețe bisericești – în curând veți tremura la auzul faptelor mele. A fost prins Carlos? Eroare. O minciună gogonată. Carlos e liber. E mai în formă ca oricând. Va intra din nou în arenă.

Am sprijinit o fotografie de tinerețe a lui Carlos pe o policioară din baie. De fapt, nici n-aș mai avea nevoie, o știu în cel mai mic detaliu. După două ore, din oglindă m-a privit un chip aproape identic cu cel din imagine. M-am urcat pe capacul de la closet și am scos din bazinul de sus un pachet pus în mai multe pungi de plastic. L-am desfăcut și pe masă a apărut un pistol Luger bine întreținut. I-am verificat încărcătorul – era plin. Apoi am ridicat o scândură din podea; am scos de-acolo un alt pachet care conținea pașapoarte pe diverse nume. Toate excelent lucrate și care m-au costat bani grei. Am ales unul, iar pe-al meu l-am pus cu celelalte în ascunzătoare. Pe pașaportul din mâna mea scria Ilia Sanchez Ramirez. Am mai aruncat o privire în jur să văd dacă totul e aranjat la locul lui. După aceea am ieșit din încăpere și am trântit ușa ca să se închidă yala.

În stradă am tras cu putere aer în piept și mi-am pipăit arma vărâtă într-un toc de piele fixat la subsuoară. Totul merge perfect. În curând vom avea o înmormântare pe cinste. Pe primarul orașului, la noaptea, n-ar trebui să-l mai aștepte nimeni acasă.

Vinde-ți fierul cât ești cald

Astăzi o știu până și copiii de școală: în Barintown a avut loc, vreme de trei ani, cea mai amplă spălare de bani din istoria țării, care nu a dus lipsă niciodată de astfel de operațiuni. Bani proveniți din vânzări de arme, de droguri, din prostituție, bani necontabilizați, invizibili la orice control financiar, s-au întors în buzunarele unor mahări cât se poate de corect. Patronul jocului de într-ajutare și-a primit o parte substanțială pentru că a stat în față, la bătaie. Cele câteva mii de câștigători ai unor sume de opt ori mai mari ca bănetul depus au fost și ei mulțumiți. Și statul a închis ochii – și-a încasat impozite care l-au mai scos din belea. Credulii care și-au vândut până și casele pentru a depune la „Great game” și-au mușcat mâinile de disperare când au văzut cum jocul se stinge și nici măcar banii avansați nu-i văd înapoi. Au strâns din dinți și au tăcut. Prostia era a lor. Nimeni nu-i obligase să scoată banii din pușculiță și să-i dea altuia ca să-i înmulțească de parcă erau cartofi. Au fost totuși și câteva acțiuni de protest, spectaculoase unele dintre ele – greva foamei, amenințarea cu autoincendierea în piață, la fel de eficiente ca o frecție la un picior de lemn. Ziarele au jubilat o vreme – n-a existat gazetar serios care să nu-și avertizeze cititorii în legătură cu momeala întinsă cu perfidie de către John Craig, patronul jocului, de fapt paravanul după care s-au ascuns cei care au condus afacerea mână în mână – industriași, bancheri, politicieni. Apoi, scandalul s-a stins. Alte povești apăruseră la

orizont. John Craig s-a dat la fund. Se plimbă prin lume și-și cheltuie averea. Nimeni nu-i mai cere socoteală. Cel mai oropsit dintre păcăliții lui s-a consolat cu ideea c-a făcut o investiție proastă.

Eu însă nu-l iert. Eu am să mă răzbun. Și pe el și pe cei care au condus jocul din umbră. Îi am în mână pe toți: deputați, miniștri, directori de bancă, directori de uzine, membri în consiliile de administrație ale unor mari concernuri. O șleahtă de neisprăviți, corupți până-n unghii, care pozează în crema societății noastre. Nu-i iert dintr-un motiv simplu: din pricina lor s-a sinucis soția mea. A jucat, fără știrea mea, tot ce agonisise – casă, mașină, locul de veci de la cimitir –, în luna în care am lipsit, fiind plecat în străinătate. Fără să mă întrebe. Un expert contabil ca mine i-ar fi putut deschide ochii. I-ar fi putut arăta în ce bucluc se bagă. Ne-a lăsat pe drumuri. N-a suportat să se știe vinovată de mizeria în care și-a aruncat cei doi copii, pe mine, pe ea și și-a pus capăt zilelor. Într-o zi am găsit-o în baie cu venele tăiate. N-am mai putut-o salva. În curând, cel care ipotecase toate bunurile a venit să-și ceară drepturile. Ne-am trezit în stradă. Eu, o somitate în domeniul bancar, am ajuns să trăiesc într-un apartament modest, împreună cu cei doi băieți ai mei. Dar asta m-a îndârjit. Am cerut să fac parte din echipa care, chipurile, a cercetat modul de derulare a jocului. Pentru a vedea dacă n-au fost fraude. Dacă nu cumva nu s-au plătit toate impozitele. Pentru a liniști populația. Un control de ochii lumii. Toți experții erau mituiți cu sume mari de bani. Și eu am primit o astfel de sumă ca să nu văd, să nu aud, să am gura cusută. Numai că eu am făcut o anchetă pe cont propriu. M-am folosit de informații pe care le-am plătit la rândul meu cu bani grei, mi-am folosit toate cunoștințele în materie de calculatoare. Și, după încercări repetate, am spart tăcerea computerelor care nu răspundeau la întrebarea mea obsedantă: de unde veneau banii lui Craig? Am dat de parola care, dintr-o dată, îmi afișa pe ecran istoria adevărată a jocului de într-ajutorare. Am citit numele unor persoane cunoscute și influ-

ente, legate de tranzacții murdare. Am descoperit adevărata față a multora dintre cei care ne conduc, care ne propovăduiesc cinstea și dreptatea și, de fapt, la adăpostul puterii pe care o au, își bat joc de naivitatea noastră și se îmbogățesc fără nicio opreliște. Iar în ziua în care un incendiu a mistuit clădirea unde erau ținute registrele lui John Craig, doi oameni au fost bucuroși: el – credea în ștergerea definitivă a urmelor potlogărilor prin focul pus la cale de slugile lui, și eu, care fotocopiasem cele mai importante documente, care printasem datele de pe calculator.

L-aș putea ruina într-o clipă. Vreau să-l arunc însă într-un coșmar. Voi începe să trimit la ziare informațiile pe care le am. Nu va ști nimeni de unde vin. Mahării or să se înspăimânte, or să pună mâna pe telefoane, or să discute cu aprindere ca să găsească o portiță de scăpare. Îl vor trage la răspundere pe Craig – poate îl vor bănuși de șantaj? Un glonte și va tăcea pentru totdeauna. Dar ziarele vor primi în continuare informații. Electoratul va afla cui a acordat voturile. Toți cei implicați în prostituție, droguri, vânzări de arme vor ieși la iveală. Și atunci vor cădea multe capete.

Ucidere de consul

Este una dintre recepțiile acelea grandioase la care nimeni nu cunoaște pe nimeni. Sau, altfel zis, aproape nimeni nu cunoaște pe nimeni. Sau, și mai bine zis, fiecare se prefacă a-l cunoaște pe cel de care se izbește când ia un pahar de băutură sau un sandvici de pe masă, și-i zâmbeste ca și cum l-ar ști de-o viață. Culmea, mulți dintre ei s-au întâlnit cu alte prilejuri, au fost recomandați unii altora, dar nu-și mai rețin numele, deși fețele li se par familiare. Iar eu navighez printre bărbați în smoching, printre femei în toalete scumpe, printre chelneri aferați care poartă pe tăvi băuturi și gustări.

Întreaga pajiște din fața casei senatorului Malcolm Brand e înțesată de lume. Recepția de adio a senatorului care se retrage din viața politică e un spectacol care merită să fie văzut. Lampioane atârnă în copaci și luminează feeric. Pe ringul de dans tinerii se mișcă nervos. Cei care vor să poarte discuții despre câte-n lună și-n stele au scaune și fotolii mai departe de orchestră. Se consumă și câteva idile despre care mâine va vorbi tot orașul. Cuconetul deja bârfește. Cutare l-a lăsat pe cutare care s-a încurcat rapid cu cutare.

Senatorul domină întreaga scenă. Capul lui leonin, cu o coamă albă, se zărește mai sus de ale celorlalți oriunde apare. Trece de la un grup de invitați la altul. Are un chip cu trăsături puternice, aspre. Viața lui a intrat deja în legendă. Până și copiii îi știu eroismul. A făcut războiul la Marină. Înrolat voluntar. Nava lor

a fost scufundată în apropierea unei insule izolate – s-a lovit de o mină la sfârșitul unei furtuni care-i năucise – și comandantul omorât. Atunci Malcolm și-a asumat conducerea echipajului care s-a salvat, aruncându-se în valuri și înotând până la palma aceea de pământ pe care creștea totuși o vegetație abundentă. A reușit, printr-o ingeniozitate ieșită din tiparele obișnuite, să-și aducă pe continent camarazii. A fost citat prin ordin de zi, a fost decorat, i s-a dat o navă. N-a mai avut prilejul să se-arunce în focul bătăliilor – s-a terminat războiul. După ce-a fost lăsat la vatră, a intrat în vârtejul politicii. Cariera i-a fost fulminantă. Era nevoie de o infuzie de prospețime, de oameni tineri – și tânărul Brand era tocmai ceea ce trebuia electoratului – cineva care să inspire încredere, siguranță, să aibă idei și să lupte pentru impunerea lor. S-a căsătorit cu fata unui profesor fără avere – iubirea lor e și astăzi un exemplu pe care familiile distinse îl evocă odraselor pe care le au. Oricât i s-a scormonit biografia nu i s-a descoperit nimic senzațional, murdar, ca în cazul altor colegi din Senat. Redactorii de la ziarele de scandal degeaba au făcut spume – nu i-au găsit nicio pată. Unii au încercat să-l cumpere – n-au reușit. Au încercat mulți să-l compromită – au eșuat lamentabil. Ar fi putut candida la postul de președinte. A refuzat. A preferat să se dedice frumoasei lui soții și celor patru copii pe care îi are. Dar nu și-a dezamăgit alegătorii, a avut o activitate cu totul și cu totul remarcabilă, necunoscând ce-i odihna, ce-i vacanța. Chiar în dimineața acestei zile când și-a anunțat, la 70 de ani, retragerea din viața politică, a ținut un discurs incendiar împotriva crimei organizate. Sala de ședințe l-a ovaționat în delir. Cei care l-au urmărit la televizor au plâns emoționați. Bătrânul leu a ieșit din arenă lăsând o amintire de neuitat. Iar kongresul va vota cu siguranță legea propusă de el, de interzicere a deținerii de arme de către populație.

Dar numai eu știu ce-a clocit bătrânul șnapan. Un plan diabolic. Pentru a obține încă un argument în favoarea sa: uciderea

unui înalt demnitar, în condiții cât mai spectaculoase, astfel încât întreaga națiune să fie zguduită și să fie de partea lui. Iar hazardul vrea ca eu să fiu ucigașul ales pentru a comite crima. Consulul argentinian, care în clipa asta râde, e victima aleasă. La un anumit semnal mă voi apropia de el cu aparatul de fotografiat în mâini. Va întoarce, cu siguranță, capul spre mine, și-mi va zâmbi, pentru ca să iasă cât mai bine în poză. Atunci îmi voi desface haina și voi scoate pistolul. Voi apăsa pe trăgaci o dată, de două ori, de câte ori va fi nevoie și consulul se va prăbuși. Vor fi țipete, vor încerca să mă prindă. Retragerea îmi este asigurată. Nu vor pune mâna pe mine. Iar planul lui Malcolm Brand va avea sorți de izbândă. Negroțul cu arme va cunoaște un regres. Fiindcă în clipa de față a luat o asemenea amploare încât pune în umbră afacerile lui cu droguri, în care este stăpânul absolut din această parte a lumii. Concurența trebuie scoasă de pe piață. Imperiul pe care l-a creat în ascuns și pe care l-a încredințat fiului său cel mai mare trebuie să prospere mai departe.

Ce poamă mi-ești, Malcolm Brand! De ani de zile îți sunt pe urme. Pas cu pas, așa cum o slugă credincioasă își urmează stăpânul. Îți știu toate secretele. Știu cum l-ai ucis pe comandantul navei în învălmășeala care a urmat ciocnirii cu mina. Îi voiai de mult locul. Ce clapă le-ai tras și camarazilor tăi! Le-ai furat rația de hrană și de apă, ai ascuns-o de ei, i-ai adus într-o asemenea stare de epuizare încât chiar au crezut că tu ai sosit cu ajutoarele, că într-adevăr ai înotat ținându-te de un buștean până la o altă insulă care era locuită și de unde s-a putut lua legătura cu baza. N-au știut niciodată despre cei doi băștinași care văzuseră din depărtare cum se scufundase nava și veniseră cu barca să vadă dacă mai e vreun supraviețuitor. I-ai momit cu două sticle de whisky găsite într-o cutie adusă de valuri la țărm și ei te-au dus până la insula aceea, unde era o stație de telegrafie. Eram acolo, te-am văzut din ascunziș, știu totul. Știu și că întreaga ta viață e o mare și gogonată

minciună. Nu ți-ai iubit soția – ai luat-o fiindcă era săracă, pentru a câștiga voturi, a câștiga simpatia păturilor nevoiașe. Nu te-a interesat niciodată soarta alegătorilor tăi, ci modul cum, prin promisiuni și vorbe frumoase, poți să-i manevrezi. Chiar și pe mine m-ai mințit. Mi-ai promis că după ce-l voi ucide pe consul voi fi făcut scăpat. Nu cred. Știu ce-ai pregătit. Ca de obicei, îți place să lucrezi curat. Nimeni să nu afle nimic. Să nu fie nicio pată pe existența ta. Un lucru ireproșabil. Numai că de data asta nu mai ai scăpare. De data asta nu-ți va mai merge. Spre tine a pornit un glonte de mulți ani. Azi te vei întâlni cu el. Fiindcă atunci când l-ai omorât pe comandantul navei trebuia să mă omori și pe mine. Pe mine care zăceam lovit pe punte, izbit de-o barcă de salvare desprinsă din legăturile ei și eram pe punctul să-mi pierd cunoștința. Barca aia a fost într-adevăr de salvare pentru mine. Ea m-a dus, după ore de luptă cu valurile, până la cealaltă insulă, unde am fost îngrijit, mi s-au pansat rănilor, mi s-a dat de mâncare. Ți-am pierdut urma o vreme, dar pe urmă am dat de tine. Aș fi putut să te omor de multe ori. Nu. Eu vreau să te distrug. Pe tine și pe toți ai tăi, chiar dacă nu sunt vinovați de sămânța răului care e-n tine. Într-adevăr, voi scoate un pistol de sub haină. Dar va fi o jucărie inofensivă. Cu totul și cu totul asemănătoare cu un pistol adevărat. Care nu va împoșca gloanțe. Va arunca un jet de apă, spre amuzamentul asistenței. Iar tu, cu siguranță, nu știi ce bun prieten mi-e consulul argentinian. L-am rugat să se prefacă doborât. O să iei plasă, o să crezi că l-am omorât și-ți vei scoate pistolul din buzunar și ai să mă împuști. Poate o să mor. Poate n-ai să mă nimerești. Sau poate doar ai să mă rănești. În orice caz, mărturia mea există și va fi trimisă la toate ziarele importante, dacă nu scap cu viață. Există și înregistrarea pe bandă de reportofon miniatural a târgului pe care mi l-ai propus. Sunt povestite cu lux de amănunte toate matrapazlăcurile tale. E o anchetă completă despre tine pe care am făcut-o eu, fiul comandantului pe care l-ai ucis.

O belea cât Turnul Eiffel

O singură dată am fost la Paris și-a trebuit să intru în beleaua asta.

De parcă în Barintown nu eram în largul meu și n-aveam la ce să casc gura. Aveam de toate – în centru, clădiri ca în cartierul La Defense, cu zgârie-nori din aceia zvelți, pentru care s-a făcut multă risipă de aluminiu și sticlă și marmură – un decor pentru mileniul care urmează, sediul marilor firme cu cifre de afaceri fabuloase și cu filiale în întreaga lume. Aveam și clădiri vechi, mai joase, mai greoaie ca stil, copiate după tiparele europene de la începutul secolului care adăposteau în special bănci, unele cu un capital impunător. Aveam cartiere selecte, cu străzi pe care era liber doar accesul riveranilor, mahări care întorceau banii cu lopata și-și duceau viața în vile construite după voia lor, cu grădină, garaje pline de mașini, piscine cu apă curată. Desigur, la periferie, ca în orișicare metropolă, erau locuințe insalubre, cu oameni urâțiți de necezuri, cu bombe deochete unde se vindeau droguri pe sub mână, se punea la cale jefuirea de magazine în timp ce se consumau băuturi proaste, de cele mai multe ori falsificate. N-aveam, ce-i drept, muzeele cu pânze celebre, cu sculpturi admirate de veacuri, urbea noastră nu se prea dă în vânt după artă. În schimb, aveam minunăția de ocean, plaja însorită tot anul și faleza unde oricine se putea plimba, uitându-se cu jind la vilele albe, înconjurate cu un gazon de un verde intens, stropit de aspersoare.